

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SECȚIA A TREIA

CAUZA RADU v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 50073/07)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

15 aprilie 2014

DEFINITIVĂ
15.07.2014

Hotărîrea poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Radu v. Republica Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), întrunită într-o Cameră compusă din:

Josep Casadevall, *președinte*,

Alvina Gyulumyan,

Ján Šikuta,

Dragoljub Popović,

Luis López Guerra,

Johannes Silvis,

Valeriu Grițco, *judcători*,

și Marialena Tsirlî, *grețier adjunct al Secției*,

Deliberînd la 25 martie 2014 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. 50073/07) depusă la 27 octombrie 2007 contra Republicii Moldova la Curte potrivit articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) de către o cetățeană a Republicii Moldova, dna Liliana Radu (“reclamanta”).

2. Reclamanta a fost reprezentată de către dl V. Iordachi, avocat care își desfășoară activitatea în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova (“Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl L. Apostol.

3. Reclamanta a invocat, în particular, că statul a omis să-și îndeplinească obligația de asigurare a respectării vieții sale private ca urmare a divulgării de către o instituție medicală de stat a informației privind starea ei de sănătate fără consimțămîntul ei.

4. La 10 ianuarie 2011 cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamanta s-a născut în 1969 și locuiește în Chișinău. La momentul evenimentelor reclamanta avea treizeci și patru ani și era căsătorită. Reclamanta activa în cadrul Academiei de Poliție în calitate de lector.

6. Din materialele cauzei rezultă că la momentul evenimentelor relația dintre reclamantă și conducerea Academiei de Poliție erau tensionate și erau

inițiate mai multe procese civile privind raporturile de muncă ale reclamantei.

7. La o dată nespecificată în 2003 reclamanta a efectuat proceduri de inseminare intrauterină la o clinică de fertilizare în urma căreia a rămas însărcinată cu gemeni. La 3 august 2003 a fost examinată de către un medic de la Centrul medicilor de familie nr. 7 ("CMF"), o instituție medicală aflată în subordinea Ministerului Sănătății, care a dispus internarea reclamantei din cauza iminenței unui avort spontan. Reclamanta a fost spitalizată în perioada 4-20 august 2003, iar ulterior a fost luată la evidență de către un medic din cadrul CMF. Aparent, lipsa reclamantei de la serviciu în perioada spitalizării a fost certificată printr-un buletin de boală în care era indicat despre sarcina ei și iminența de avort ca motive ale absenței sale.

8. La 5 noiembrie 2003 rectorul Academiei de Poliție a solicitat de la CMF să-i prezinte informații în legătură cu concediul medical al reclamantei din august 2003. În particular, el a solicitat să-i fie comunicat cine a dispus internarea ei în spital, când a fost internată, care a fost diagnoza primară și finală, și ce tratament a primit reclamanta.

9. Printr-o scrisoare din 7 noiembrie 2003 CMF a informat angajatorul reclamantei că aceasta a fost spitalizată în perioada 4 și 20 august 2003 din cauza iminenței unui avort spontan. În scrisoare, de asemenea, era menționat faptul că aceasta era prima sarcină a reclamantei și că era însărcinată cu gemeni; că sarcina era în rezultatul unei inseminări intrauterine și că reclamanta avea hepatita B. În plus, scrisoarea menționa că reclamanta a avut complicații obstetrice și că avea o grupă de sânge cu RH negativ. La scrisoare a fost anexată o copie a extrasului medical al reclamantei de la instituția medicală unde a fost spitalizată, în care erau descrise toate procedurile medicale pe care le-a urmat și toate analizele medicale.

10. La o dată nespecificată, reclamanta a pierdut sarcina. Potrivit raportului medical, unul din factorii ce au influențat asupra pierderii sarcinii era stresul la care a fost supusă reclamanta.

11. În ianuarie 2004 reclamanta a inițiat procese civile împotriva CMF și Academiei de Poliție în care a solicitat despăgubiri pentru încălcarea dreptului la viață privată. Ea a susținut, *inter alia*, că angajatorul ei a avut suficiente informații în ceea ce privește motivele concediului ei medical și nu era necesar să solicite alte detalii care purtau caracter personal. În plus, după obținerea informației, aceasta nu a fost păstrată în confidențialitate, ci a fost divulgată colectivului Academiei de Poliție. Potrivit reclamantei, divulgarea datelor i-a cauzat stres și anxietate. Toți colegii de muncă, inclusiv studenții, cunoșteau detalii din viața ei privată, și au început să circule diferite zvonuri. La două zile după divulgarea informației, reclamanta a pierdut sarcina ca urmare al stresului la care ea a fost supusă. Soțul ei, care, de asemenea, activa în cadrul Academiei de Poliție, a fost nevoit să demisioneze și să accepte un loc de muncă mai puțin plătit.

12. La 6 iulie 2004 Judecătoria Centru mun. Chișinău a respins cererea reclamantei pe motiv că, *inter alia*, divulgarea informației de către clinica de fertilizare a fost una legală, avînd în vedere investigația desfășurată de angajatorul reclamantei. În ceea ce privește afirmația precum că angajatorul ei a răspîndit informația altor angajați, instanța de judecată a constatat aceasta ca fiind nefondată. Reclamanta a declarat apel.

13. La 2 noiembrie 2006 Curtea de Apel Chișinău a admis apelul reclamantei și a casat hotărîrea judecătorească menționată mai sus. Instanța de judecată a constatat că cererea reclamantei este întemeiată și a dispus achitarea sumei de 20 000 lei moldovenești (MDL) (1124 EUR) de către CMF și sumei de 15 000 MDL (843 EUR) de către Academia de Poliție. Curtea de Apel Chișinău a constatat că CMF a divulgat angajatorului reclamantei mai multe informații decît au fost solicitate.

14. La 10 mai 2007 Curtea Supremă de Justiție a admis recursul declarat de către CMF și a respins pretențiile reclamantei împotriva acestuia. Curtea Supremă de Justiție a considerat că CMF a acționat în conformitate cu legislația în vigoare, atunci cînd a furnizat angajatorului reclamantei informații despre starea ei de sănătate. CMF era obligat să furnizeze Academiei de Poliției asemenea informații în contextul raporturilor juridice dintre reclamantă și angajatorul ei. Potrivit Curții Supreme de Justiție, la data evenimentelor între Academia de Poliție și reclamantă existau atît raporturi de muncă, cît și raporturi cu caracter penal. Curtea Supremă de Justiție a considerat că acțiunile CFM nu cad sub incidența prevederilor Legii cu privire la ocrotirea sănătății reproductive și planificarea familială și Legii cu privire la drepturile și responsabilitățile pacientului.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT ȘI DOCUMENTE INTERNAȚIONALE

15. Convenția Consiliului Europei pentru protecția drepturilor omului și demnității ființei umane cu privire la aplicarea biologiei și medicinei, cunoscută, de asemenea, și sub denumirea Convenția privind drepturile omului și biomedicina, în vigoare pentru Republica Moldova din 1 martie 2003, în partea relevantă, prevede următoarele:

”Articolul 10 – Viața privată și dreptul la informație

1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private din punct de vedere al informațiilor referitoare la sănătatea sa.”

16. Legea nr. 185 cu privire la ocrotirea sănătății reproductive și planificarea familială, în partea relevantă, prevede următoarele:

„Articolul 12. Dreptul la confidențialitate în realizarea drepturilor la reproducere

(1) Orice persoană are dreptul la recunoașterea drept confidențială a informației despre adresarea sa în instituțiile respective în legătură cu realizarea drepturilor sale la

reproducere și la ocrotirea sănătății reproductive, precum și despre măsurile luate și starea sănătății sale reproductive.”

17. Legea nr. 263 cu privire la drepturile și responsabilitățile pacientului, în partea relevantă, prevede următoarele:

„Articolul 12. Asigurarea dreptului pacientului la confidențialitatea informațiilor ce țin de secretul medical

(1) Toate datele privind identitatea și starea pacientului, rezultatele investigațiilor, diagnosticul, pronosticul, tratamentul, precum și datele cu caracter personal sunt confidențiale și urmează a fi protejate și după moartea acestuia.

(2) Confidențialitatea informațiilor cu privire la solicitarea de asistență medicală, examinare și tratament, inclusiv a altor informații ce constituie secret medical, este asigurată de medicul curant și specialiștii implicați în acordarea serviciilor de sănătate sau în cercetarea biomedicală (studiul clinic), precum și de alte persoane cărora aceste informații le-au devenit cunoscute datorită exercitării obligațiilor profesionale și de serviciu.

(3) Informațiile ce se consideră confidențiale pot fi furnizate numai în cazul în care pacientul consimte acest lucru în mod explicit sau la solicitarea reprezentantului său legal (a rudei apropiate), în condițiile consimțite de pacient...

(4) Prezentarea informației confidențiale fără consimțământul pacientului ... se admite:

a) pentru a implica în procesul curativ alți specialiști în domeniu, inclusiv în caz de examinare și tratament urgent al persoanei incapabile de a-și exprima voința din cauza stării sale, dar numai în volumul necesar pentru luarea unei decizii adecvate;

b) pentru a informa organele și instituțiile serviciului sanitaro-epidemiologic de stat în cazul unui pericol real de extindere a bolilor infecțioase, otrăvirilor și contaminărilor în masă;

c) la solicitarea motivată a organului de urmărire penală, a instanței judecătorești în legătură cu efectuarea urmăririi penale sau a procesului judiciar, în conformitate cu legislația;

c1) la solicitarea avocatului parlamentar și a membrilor consiliului consultativ creat de Centrul pentru Drepturile Omului, în scopul asigurării protecției persoanelor împotriva torturii și a altor tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante;

d) pentru informarea părinților sau a reprezentanților legali ai persoanelor în vârstă de pînă la 18 ani în caz de acordare acestora a asistenței medicale;

e) la existența temeiului de a crede că prejudiciul adus sănătății persoanei este rezultatul unor acțiuni ilegale sau criminale, informația urmînd a fi prezentată, în acest caz, organelor de drept competente.

(5) Este interzis orice amestec în viața privată și familială a pacientului fără consimțământul acestuia.

(6) Persoanele care, în exercițiul funcțiunii, au primit informații confidențiale, de rînd cu personalul medico-sanitar și farmaceutic, poartă răspundere, în conformitate cu legislația, pentru divulgarea secretului medical, luîndu-se în considerare prejudiciul adus prin aceasta pacientului.

(7) Produsele biologice, inclusiv organele și țesuturile, din care pot fi derivate date identificabile sunt protejate ca atare.”

18. Legea nr. 264 cu privire la exercitarea profesiei de medic, în partea relevantă, prevede următoarele:

„Articolul 13. Secretul profesional

(1) Medicul este obligat să păstreze secretul profesional.

(2) Informațiile despre solicitarea asistenței medicale, despre starea sănătății, diagnostic și alte date obținute de medic în examinarea și tratamentul pacientului constituie informații personale și secretul profesional al medicului și nu pot fi divulgate.

(3) Cu acordul pacientului sau al reprezentantului său legal, se permite transmiterea informației care constituie secret profesional unor alte persoane, în interesul examinării și tratării pacientului, al efectuării unor investigații științifice, utilizării acestor date în procesul de studii și în alte scopuri.

(4) Prezentarea informațiilor care constituie secret profesional către alte persoane fără consimțământul pacientului ... se admite în următoarele cazuri:

a) în scopul examinării și tratamentului pacientului care nu este în stare, din cauza sănătății, să-și exprime dorința;

b) în cazul posibilității extinderii unor maladii contagioase, intoxicații și unor alte maladii care prezintă pericol în masă;

c) la cererea organelor de urmărire penală, a procuraturii și instanței judecătorești în legătură cu efectuarea urmăririi penale sau cercetării judecătorești;

c1) la cererea avocatului parlamentar și a membrilor consiliului consultativ creat de Centrul pentru Drepturile Omului, în scopul asigurării protecției persoanelor împotriva torturii și a altor tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante;

d) în caz de acordare a ajutorului medical unei persoane ce nu dispune de capacitate de exercițiu deplină, incapabilă să informeze părinții sau reprezentanții săi legali;

e) în cazul unor circumstanțe în al căror temei se poate presupune că prejudiciul cauzat sănătății persoanei reprezintă consecința unei acțiuni ilegale.

(5) Persoanele cărora le-au fost transmise informații ce constituie secret profesional poartă răspundere pentru divulgarea informației transmise lor, în condițiile legii.

(6) Secretul profesional nu poate fi divulgat nici după terminarea tratamentului sau moartea pacientului.”

19. Legea ocrotirii sănătății, nr. 411, în partea relevantă, prevede următoarele:

„Articolul 14. Obligațiunile profesionale generale și răspunderea pentru încălcarea lor

1. Medicii, alți lucrători medico-sanitari, farmaciștii sunt obligați să păstreze secretul informațiilor referitoare la boală, la viața intimă și familială a pacientului de care au luat cunoștința în exercițiul profesiei, cu excepția cazurilor de pericol al răspândirii maladiilor transmisibile, la cererea motivată a organelor de urmărire penală sau a instanțelor judecătorești.”

20. Legea nr. 982 privind accesul la informație, în vigoare la acel moment, în partea relevantă, prevedea următoarele:

„Articolul 8. Accesul la informația cu caracter personal

(1) Informația cu caracter personal o constituie datele ce se referă la o persoană privată identificată sau identificabilă, a cărei dezvăluire ar constitui o violare a intimității persoanei, face parte din categoria informației confidențiale despre persoane. În sensul prezentei legi, nu constituie informație confidențială datele ce țin exclusiv de identificarea persoanelor (date ce se conțin în buletinele de identitate).

...

(7) Furnizorii de informații pot să divulge orice informații cu caracter personal și care vor fi solicitate în conformitate cu prezenta lege doar în cazurile când:

a) persoana la care se referă consimte divulgarea lor;

b) informația solicitată, în integritatea sa, a fost pusă la dispoziția publicului ... anterior datei solicitării.

(8) în cazul în care persoana la care se referă informațiile cu caracter personal nu consimte divulgarea lor, accesul la aceste informații poate fi permis doar prin hotărârea instanței de judecată, care a stabilit că divulgarea va fi în interesul public, adică se va referi la ocrotirea sănătății populației, la securitatea publică, la protecția mediului înconjurător.”

21. Codul penal, în partea relevantă, prevede următoarele:

„Articolul 177. Încălcarea inviolabilității vieții personale

(1) Culegerea ilegală sau răspîndirea cu bună-știință a informațiilor, ocrotite de lege, despre viața personală ce constituie secret personal sau familial al altei persoane fără consimțămîntul ei se pedepsește cu amendă în mărime de pînă la 6000 MDL sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore.”

22. Codul muncii, în partea relevantă, prevede următoarele:

„Articolul 91. Cerințele generale privind prelucrarea datelor personale ale salariatului și garanțiile referitoare la protecția lor

În scopul asigurării drepturilor și libertăților omului și cetățeanului, în procesul prelucrării datelor personale ale salariatului, angajatorul și reprezentanții lui sunt obligați să respecte următoarele cerințe:

...

d) angajatorul nu este în drept să obțină și să prelucreze date referitoare la convingerile politice și religioase ale salariatului, precum și la viața privată a acestuia. În cazurile prevăzute de lege, angajatorul poate cere și prelucra date despre viața privată a salariatului numai cu acordul scris al acestuia;

...”

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLELOR 6 ȘI 8 DIN CONVENȚIE.

23. Reclamanta s-a plîns că divulgarea informației cu caracter medical de către CMF angajatorului ei a constituit o încălcare a dreptului său la respectarea vieții private prevăzut de articolul 8 din Convenție. De asemenea, ea a invocat că procesul de judecată în cadrul căreia a fost examinată cererea sa împotriva CMF a fost inechitabil deoarece instanțele judecătorești au adoptat decizii arbitrare și au omis să le motiveze. Articolele 6 și 8 din Convenție, invocate de către reclamantă, prevăd următoarele:

Articolul 6

„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil,... de către o instanță ..., care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil ...”

Articolul 8

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în executarea acestui drept decât în măsura în care acesta este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora.”

A. Admisibilitatea

24. Curtea notează că cererea nu este vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. În plus, Curtea relevă că aceasta nu este inadmisibilă din orice alte motive. Prin urmare, cererea trebuie declarată admisibilă.

B. Fondul

1. Argumentele părților

25. Reclamanta a susținut că a avut loc o ingerință în drepturile ei garantate de articolul 8, iar această ingerință nu a avut vreun temei legal prevăzut de legislația națională. În plus, ingerința nu a fost „necesară într-o societate democratică” deoarece angajatorul reclamantei nu a efectuat vreo investigație internă, cu atât mai mult una penală. Informația divulgată de către CFM angajatorului reclamantei avea un caracter strict personal, iar

angajatorul avea informații suficiente despre starea de sănătate a reclamantei din buletinele medicale prezentate de ea.

26. Guvernul a susținut că a avut loc o ingerință în dreptul reclamantei la respectarea vieții sale private. Totuși, Guvernul a susținut că ingerința a fost prevăzută de lege, și anume de articolul 8 din Legea nr. 982 privind accesul la informație (a se vedea paragraful 20 *supra*), și că a urmărit un scop legitim și necesar într-o societate democratică. Guvernul a reiterat că, în opinia sa, prezenta cauză este similară cu speța *M.S. v. Suedia* (27 august 1997, *Culegere ale hotărîrilor și deciziilor 1997-IV*) și a solicitat Curții să adopte o abordare similară.

2. Aprecierea Curții

27. Părțile nu au contestat, și Curtea este de acord, că divulgarea de către CMF angajatorului reclamantei a unor asemenea detalii sensibile despre sarcina reclamantei, starea ei de sănătate și tratament a constituit o ingerință în dreptul ei la viața privată. O ingerință nu contravine prevederilor articolului 8 doar dacă „este prevăzută de lege”, urmărește unul sau mai multe scopuri legitime prevăzute în paragraful 2 al articolului, și dacă este „necesară într-o societate democratică” pentru atingerea aceluși scop (a se vedea următoarele hotărîri: *Campbell v. Regatul Unit*, 25 martie 1992, § 34, seriile A nr. 233; *Calogero Diana v. Italia*, 15 noiembrie 1996, § 28, *Culegeri 1996-V*; și *Petra v. Romania*, 23 septembrie 1998, § 36, *Culegeri 1998-VII*).

28. Expresia „prevăzută de lege” nu presupune doar corespunderea cu legislația națională, dar, de asemenea, se referă la calitatea acelei legislații (a se vedea *Halford v. Regatul Unit*, 25 iunie 1997, § 49, *Culegeri 1997-III*). Curtea reiterează că legislația națională trebuie să indice cu o claritate rezonabilă scopul și modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminenței dreptului într-o societate democratică (a se vedea *Domenichini v. Italia*, 15 noiembrie 1996, § 33, *Culegeri 1996-V*; *Avilkina și alții v. Rusia*, nr. 1585/09, § 35, 6 iunie 2013).

29. În comentariile sale, Guvernul a invocat articolul 8 din Legea 982 privind accesul la informație (a se vedea paragraful 20 *supra*) ca fiind, în opinia sa, temeiul legal al ingerinței. În primul rînd, Curtea notează că doar Guvernul, nu și Curtea Supremă de Justiție, s-a referit la temeiul legal al ingerinței. De altfel, Curtea Supremă de Justiție a menționat numai că CFM a avut dreptul să divulge informația angajatorului reclamantei, fără a specifica vreun temei legal pentru o astfel de divulgare.

30. În al doilea rînd, chiar dacă s-ar admite că Curtea Supremă de Justiție a intenționat să se bazeze pe acea prevedere legală, Curtea notează că în temeiul articolului 8 al Legii respective, un medic nu a avut dreptul să

divulge informația cu caracter personal chiar și angajatorului reclamantei fără consimțământul ei.

31. De fapt, Curtea notează că toate actele normative naționale și internaționale citate mai sus interzic în mod expres divulgarea unei astfel de informații într-o așa măsură încât aceasta constituit o faptă penală. Există excepții de la regula de nedivulgare; totuși, niciuna dintre acestea nu pare să fie aplicabilă în situația reclamantei. Cu toate acestea, Guvernul nu a invocat aplicabilitatea vreunei excepții. Reiese că ingerința disputată nu a fost „prevăzută de lege” în sensul articolului 8. Prin urmare, nu este necesar de a examina dacă ingerința a urmărit un scop legitim sau dacă a fost „necesară într-o societate democratică”.

32. Prin urmare, Curtea constată că a avut loc încălcarea articolului 8 din Convenție în ceea ce privește dreptul reclamantei la respectarea vieții sale private. Având în vedere această concluzie, Curtea, de asemenea, hotărăște că plîngerea nu ridică careva chestiuni care urmează a fi examinate separat în temeiul articolului 6 din Convenție.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

33. Articolul 41 din Convenție prevede,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decît o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul

34. Reclamanta a pretins suma de 10000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral.

35. Guvernul a contestat suma pretinsă de către reclamantă și și-a reiterat poziția, potrivit căreia în prezenta cauză nu a avut loc vreo încălcare. În mod alternativ, Guvernul a considerat că constatarea unei încălcări ar constitui în sine o reparație echitabilă suficientă.

36. Avînd în vedere încălcarea constatată supra, Curtea consideră că acordarea unei reparații echitabile pentru prejudiciul moral este justificată în prezenta cauză. Apreciind în mod echitabil, Curtea acordă reclamantei suma de 4500 EUR.

B. Costuri și cheltuieli

37. De asemenea, reclamanta a pretins suma de 1440 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli suportate în fața Curții. Reclamanta a prezentat documente relevante ce justifică pretenția sa.

38. Guvernul a contestat suma ca fiind excesivă.

39. Curtea acordă întreaga sumă pretinsă cu titlu de costuri și cheltuieli.

C. Penalitate

40. Curtea consideră că este corespunzător ca penalitatea să fie calculată în dependență de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc încălcarea articolului 8 din Convenție;
3. *Hotărăște* că nu este necesară examinarea plîngerii invocată în temeiul articolului 6 din Convenție;
4. *Hotărăște*
 - (a) că Statul pîrît trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data la care această hotărîre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care vor fi convertite în valuta națională a Statului pîrît conform ratei aplicabile la data executării hotărîrii:
 - (i) 4500 EUR (patru mii cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral, plus orice taxă care poate fi percepută;
 - (ii) 1440 EUR (o mie patru sute patruzeci euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, plus orice taxă care poate fi percepută de la reclamant;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărîrii, urmează să fie plătită o penalitate la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întîrziere, plus trei procente;
5. *Respinge*, restul pretențiilor reclamantei cu privire la reparația echitabilă.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 15 aprilie 2014 în conformitate cu articolul 77 § 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Marialena Tsirli
Grefier adjunct

Josep Casadevall
Președinte